

CLAUDIA GRAY

Balthazar

fine ●
selection

CLAUDIA GRAY

Balthazar

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2012

Első fejezet

A HOLTAK FIGYELTEK.

Skye Tierney kesztyűs kezével megmarkolta lova kantárját, és szorosán behunyta a szemét. Várta, hogy elmúljon az érzés. Bár ez nem számított, mert akár látta, akár nem, tudta, hogy mi történik a közelében – az iszonyat szinte tapintható és valóságos volt, akár a feje fölött derengő szürke, téli égbolt.

Attól, hogy nem nézett oda, valahogy még rosszabb lett. Egy mély, reszketeg lélegzetvétel után Skye erőt vett magán, hogy kinyissa a szemét – és látta, hogy a nő az életéért fut.

Azt hitte, ide fel nem fogja követni. Mióta a férfi két hónapja leesett a lováról, megváltozott, mintha a jóság elhagyta volna a felhasadt koponyája sebében át, és valami más – valami sötétség – beszivárgott volna a fejébe. A nő azt hitte, nem figyel rá, de nem így volt. Figyelt. És most itt van, ujjai a karja húsába mélyednek, és arról beszél, hogy meg kell őt állítani.

Ez nem olyan, mint az eddigi rohamai. Annyira megrémíti, hogy kiszárad a torka, és szeretne a földre omlani, halottnak tettetni magát,

mint valami oktalan állat, hátha a férfi az egyik kábult pillanatában lemond róla, és otthagya. De még annyira sem tud elhúzódni tőle, hogy elessen, a férfi túl nagy, túl erős. Remegő hangon szól hozzá, hogy most nem látja tisztán a dolgokat, de majd bánni fogja, ha magához tér. A kétségbeesett menekülési kísérlettől a férfi ujjai csak még mélyebbre vájnak a húsba, szinte felhasítják a bőrt. A nő talpa megsúsztat az avaron, amikor szabad kezével megüti a férfit.

Az úgy mosolyog, mintha valami csodaszépet látna, és nagy ívben megforgatja a nőt, ahogy a gyerekek megpörgetik a pajtásukat. Ahogy őt is megpörgette kiskorukban. De most átlendíti a sziklaperemen, és elengedi a kezét.

A nő sikít, csak sikít, keze-lába kalimpál a levegőben, de mindhiába, és a zuhanás olyan, de olyan sokáig tart, s oly gyors...

Skye nekitántorodott a háta mögött várakozó lónak. Az ereiben adrenalin száguldott, a torka elszorult. A látomás elhalványult, de az iszonyat maradt.

– Még mindig – suttogetta. Eben kívül senki nem hallhatta, s a ló feléje fordította kedves arcú, nagy fejét. A szülei mindig azt mondták, hogy olyan érzelmeket tulajdonít az állatnak, amikkel nem rendelkezik, és amiket nem is érthet. Ők semmit sem tudtak a lovakról.

Skye az állat vastag nyakára hajtotta fejét, úgy próbált levegőhöz jutni. A meleg, sűrke kabát és a vastag, pávakék szvetter ellenére csontjáig hatolt a hideg, és megborzongatta. A szél belekapott a kobak alól kilógó mahagóniszínű fürtjeibe. A fuvallat eszébe juttatta, hogy hamarosan leszáll az éj, és a házuk mögött kanyargó lovaglőösvényen a tél szépsége hamarosan zord, durva faggyá változik. Mégsem volt képes megmozdulni.

A szavak olyan nyelven hangzottak el, amit Skye nem értett, de nem is hitte, hogy valaha hallotta volna őket. A ruházatukból és a

hajviseletükből ítélve indiánok lehettek. Vajon a múltba pillantott, öt-hatszáz évvel korábbra? Ilyen messzire sodorták a látomások? Vagy még visszább? Mintha sosem akart volna végük szakadni.

Akármilyen lehetetlennek tűnt, az elmúlt öt hét során – az Evernight Akadémia pusztulása óta – régvolt halálesetek látomásai vették körül, és nem múltak. Egy pillanatig sem kételkedett abban, hogy amiket lát, azok nem egyszerűen rémálmok, hanem valódi halálesetek. Ez a... látnoki képesség, vagy akármi is volt, lassan a részévé vált.

Nem mintha az idei tél előtt nem hitt volna a természetfeletti létezésében, hiszen egy kísértetjárta házban nőtt fel. A padláson lakó szellem éppolyan valódi volt számára, mint a bátyja, Dakota, és ugyanolyan szívesen dugdosta el a kedvenc játékait, hogy őt cukkolja. Sosem félt az odafent lakó kísértetlánytól, mert valamiképp megértette, hogy játékos és fiatal. A tréfái mindig kedvesek és mókásak voltak. Például elcsente az ő rózsaszín zokniját és Dakota fiókjába tette, vagy amikor Skye épp elaludt volna, kopogott az ágykereten. Először Dakota „ismerkedett meg” vele, és azt mondta, nem kell félni tőle – mert a kísértetek olyan természetes jelenségek, mint az eső, a napfény, vagy bármi más a földön. Így aztán Skye sosem kételkedett benne, hogy a látható világon kívül is léteznek dolgok.

Ennek ellenére sosem hitte, hogy milyen közeli és veszélyes is lehet a természetfeletti.

Másodikos kora óta járt az Evernight Akadémiára, amely – már amennyire ő tudta – ugyanolyan előkelő bentlakásos iskola volt Massachusetts dombjai között, mint bármely másik. Persze voltak különös szabályok, és néhány diáktársa időnként határozottan idősebbnek tűnt, mint amennyinek mondta magát, de ez sem volt annyira furcsa... Gondolta Skye.

Nem, semmi rendkívüli nem számított. Amikor Lucas, a barátja azt mondta, hogy veszélyes hely – vámpíriskola! –, azt hitte, a fiú viccel.

Amíg ki nem tört az a nyavalyás vámpírháború.

Eb megbökte Skye-t az orrával, mintha vissza akarná zökkenteni a jelenbe. A lány úgy döntött, igaza van: semmi se használt annyit, mint a lovaglás.

Megvetette a lábát a havas talajon, majd egyik lábfejét a kengyelbe csúsztatta, és fellendült Eb nyergébe. A ló mozdulatlan maradt, várt, felkészült. Skye tizenkét évesen azt mondta a szüleinek, hogy csakis egy fekete, csillagos homlokú lovon hajlandó ülni.

(*Butaság* – mondta Dakota. Tizenhat éves volt, őrijítően fölényes, de Skye valami miatt mindenkinél jobban szerette volna lenyűgözni. – *Az ember nem a színe szerint választ lovat. Ez nem az Én Kicsi Pónim.* – De azért mosolygott, és Skye azonnal megbocsátott neki... Nem. Nem akart Dakotára gondolni.)

Na jó, tényleg butaság volt. Akkor még nem tudta, mit kell figyelni egy lóban: magabiztosságot, megbízhatóságot, hogy képes legyen úgy kiismerni a hátán ülő embert, mint bárki emberfia. Az ő lovában ez mind megvolt, ráadásul csillagot viselt a homlokán.

Sietni kellene haza, ha esetleg anya és apa keresnének – gondolta. A szavak még a fejében is üresen kongtak. A szülei Albanyben voltak, és keményen dolgoztak. Feltehetően azért, mert a munkájuk nagyon kemény volt, ahogy ők maguk is. Skye tisztában volt ezzel. De azt is tudta, hogy azért temetkeztek az elmúlt évben egyre mélyebbre a munkájukba, hogy nekik se kelljen Dakotára gondolniuk. Skye nem is sejtette, hogy milyen mélyre is sikerült ásniuk magukat, míg öt hete haza nem költözött a bentlakásos iskolából. Annak sem volt tudatában, mennyire vágyott rá, hogy végre otthon legyenek.

De mindegyikőjüknek a maga módján kell megbirkóznia ezzel. Ha ez azt jelenti, hogy neki egyedül kell boldogulnia, hát jó.

Csettintett a nyelvével, és megérintette a sarkával Eb oldalát, hogy a ló elinduljon. Ropogott a hó a patái alatt. Csak tizenöt centiméteres volt, ami január elején jónak volt mondható New York államban. Hamarosan több is, akár félméternyi is ígérkezik. Skye körül kopasz fák nyújtogatták meztelen ágaikat az alacsonyan függő, szürke égre.

– Most már tudjuk, hogy el kell kerülnünk a sziklaperemet – szólalt meg hangosan. Lehelete felhőként gomolygott a csípős, késő délutáni levegőben. – Újabb hely, ahová nem megyünk. Majdcsak találunk egy szép, hosszú ösvényt az erdőben, ahol senki nem halt meg, nem kell semmi rémisztőt látnom, és mindennap végiglovagolunk rajta.

De Skye már úgy érezte, hogy soha többé nem lesz képes elmene-külni a halál jelenléte elől.

Az Evernightban kezdődött azon a szörnyű napon. A vámpírok egymással harcoltak, valami törzsi háborút vívtak, amit ő nem is értett, és az épületben raboskodó kísértetek kiszabadultak. Egyikük – Lucas halott szerelme, Bianca – viszont fogoly maradt. Skye Lucas-hoz fűződő hűsége arra készítette a lányt, hogy felajánlja a szolgálatait Biancának. Hogy segítsen neki megmenekülni, magába fogadta a szellemet, aki megszállta őt.

Amivel Skye nem számolt, az az, hogy milyen egy halott emberrel megosztani a testét, hogy milyen borzasztó, még ha olyasvalakiról is van szó, akiben ösztönösen megbízott. És arról végképp fogalma sem volt, hogy a megszállottság megnyitja őt a holtak világának *egy életre*.

Miközben Eb a sűrű erdőben járt, Skye elgondolkodott, hogy vajon más is látja-e a vízióit? Vajon más is tudja-e, hogy egész Darby

Glen, az utcák, a házak, még az erdő is egymást követő halálesetek visszhangjától zajos...

Roppanás hangja riasztotta meg, de csak egy pillanatra. Nem volt szokatlan a hóban elfutó rókák vagy élelem után kutató szarvasok látványa az évnek ebben a szakában. Skye szinte örült, hogy valami eltereli a figyelmét a gondolatairól – jobb, ha átadja magát a jelennek, Eb melegének, a léptei ritmusának, az erdő szépségének. Így hát inkább megkönnyebbüléssel, mintsem riadtan pillantott a hang irányába.

És azt látta, hogy a reccsenést nem egy állat, hanem egy férfi okozta.

Barna kabátban állt az erdőben, és őt bámulta. Ha elmosolyodik, integet, vagy odaszól neki, Skye nem találta volna szokatlannak, hiszen közterületen járt, és ilyenkor ugyan legtöbbször csak ő járt az ösvényen, nyilván más is szívesen gyönyörködött a téli erdő szépségében.

De a férfi semmi ilyesmit nem tett. Csak meredt rá nyugtalanítóan ismerős, rezzenenéstelen, szinte gögös pillantással.

– Gyia, Eb! – nógatta a lovat, de még mindig nem idegeskedett túlzottan. A férfi, akárki is lehetett, nem látszott jó embernek, de Skye lóháton mindenképpen gyorsabb volt.

Legalábbis így hitte.

Eb meggyorsította a lépteit, Skye izmai pedig megfeszültek, hogy megőrizze egyensúlyát a nyeregben. Ág reccsent a ló patái alatt, jég ropogott, de Skye nem csak ezt hallotta. A hátuk mögött léptek közeledtek.

A lány hátranézett, és látta, hogy a barna kabátos idegen a nyomukban sétál, szokatlanul biztos léptekkel a csalóka talajon. Nyugtalanító arckifejezése egyáltalán nem változott, de a kezét kivette a zsebéből. Ökölbe szorította, majd ellazította az ujjait, mintha valami

megerőltető feladatra készülne. Mondjuk arra, hogy megfojtson valakit.

Ez valószínűleg üldözési mánia – gondolta Skye. Nem hagyhatta, hogy a látomásai minden gondolatát kitöltsék. De azért visszatért a pillantása az ösvényre, és azon gondolkodott, hogy megsarkantyúzhatja-e Ebet, hogy gyorsabban haladjanak. Köves, havas volt a talaj, de nem túl rossz. A ló oldalához szorította a sarkát – nem túl keményen, de épp elég határozottan, hogy a ló tudja, ideje menni.

Eb gyors ügetésre váltott, vagy legalábbis olyan fürgén szedte a lábát, amennyire csak az aljnövényzet engedte. Elég gyorsan haladt, hogy maga mögött hagyjon bárkit, aki futva akarja utolérni.

Skye ismét hátranézett. A férfi futott utánuk. És közeledett.

Ez valóság volt. Nem paranoia, nem természetfeletti halállátomás vagy valami hisztérikus hallucináció, amit az Evernightban sokkot kapott agya termelt. Ez a férfi valódi volt, és bántani akarta őt, és olyan gyorsan közeledett, ahogy csak tudott.

Skye a ló oldalába vágta a sarkát, és vágta ugratta Ebet. Ahhoz képest, hogy milyen csalóka volt a talaj, az állat azonnal nekiiramodott. Skye a ló nyakára hajolt, hogy ne csapjanak az arcába az elsuhanó faágak. Felgyorsult a lélegzete, és a szörnyen hideg levegőtől megfájdult a torka. Félelem járta át, de harag is – elég szilaj harag, hogy elnyomja a rettegését. Hogy merészeli megtámadni ez a majom? Gusztustalan disznó volt, és Skye szeretett volna ráhúzni párat a lovaglópálcával, de tudta, hogy inkább el kellene tűnnie az erdőből.

A feje fölött fura puffanásokat hallott a fák közül. Felpillantott, és a sebességtől elmosódott látvány ellenére ki tudta venni a férfi alakját. Felette volt. Hat méter magasan. És úgy szökellt előre, akárha súlytalan volna.

Té jó isten! – gondolta Skye. – *Egy vámpír.*

Nem olyan volt, mint az Evernight vámpírai. Nem próbálta leplezni mivoltát. Gyorsabb volt, mint Eb, és el akarta kapni Skye-t. Meg akarta ölni.

A ló olyan váratlanul botlott meg, hogy Skye-t még a profi nyereg sem tudta megtartani, és átbukott a ló fején. Olyan keményen ért földet, hogy az ütéstől kiszaladt a levegő a tüdejéből.

Kábán talpra kecmergett. A kobak egy darabja a havas földön hevert. Ha nem lett volna a fején, a koponyája egy darabja lett volna a helyében. A bal keze megsérült és erősen vérzett. A lovára pillantott, aki a botlása óta nem moccant, mintha földbe gyökerezett volna a lába. Ha csontja tört, el kell altatni, uramisten, ne, csak őt ne...

De ekkor a vámpír néhány méternyire tőle a földre ugrott, és Skye-nak futnia kellett.

Rohant, ahogy csak bírt, de a lény gyorsabb volt. Elé ugrott, s a lánynak így meg kellett torpannia. Kétségbeesetten letépte fejről a törött kobakot, és maga elé tartotta – ez volt az egyetlen pajzsa –, de a férfi felnevetett.

Kinevette Skye-t. Játszadozott vele. Ő pedig a világon semmit sem tehetett.

– Megsérültél? – kérdezte a férfi. A hangja lágy volt, kellemes. Úgy beszélt vele, mintha csak itt találta volna a lányt sérülten, és segíteni akarna. Természetesen nem tudta átrázni, és ezzel tisztában volt. Csak játszani akart.

Hát átkozott legyen, ha belemegy a játszmájába.

– Kopy le!

A vámpír lehajolt, és a hóban keletkezett kis vértócsába mártotta az ujjait.

– Milyen szépen mutat a fehér havon, nem? – kérdezte álmodozón. – Mint a vörös rózsza a fehér menyasszonyi csokorban. – A szájához emelte a kezét, és lenyalta a vért az ujjairól.

Aztán valami történt. A pillantása eltompult, az álla elernyed, és az egész teste mozdulatlaná dermedt. Bizarr volt, de esély a menekülésre, és Skye szándékozott kihasználni.

Rohanni kezdett vissza, Eb felé. Ha a ló megsebesült – nem, erre gondolni sem tudott. De ha nem, talán visszaülhet rá és elvágathat. Skye szédülve nyargalt egyre gyorsabban és gyorsabban, közben Eb fekete alakját kereste a megnyúló délutáni árnyak között. Közelgett az éjszaka...

Egy kéz kulcsolódott a felkarjára, és olyan élesen rántotta vissza, hogy a lány felkiáltott. Megfordult, és ott állt a vámpír, akinek immár semmi sem vonta el a figyelmét. A szorítása fájdalmasan erős volt, és Skye ugyan elhúzódott tőle, de nem tudott szabadulni.

– Csináljunk vörös rózsákat a hóba! – suttogetta a vámpír.

Meg fogok halni – gondolta Skye.

És ekkor valaki megragadta a vámpírt, elrántotta tőle és elhajította – valóban elhajította, messzebbre és erősebben, mint ahogy bárki halandó képes lett volna. Így az egy fatörzsnek csapódott, és vagy hétméternyire a lánytól egy puffanással ért földet.

Skye megfordult, hogy lássa, ki a megmentője. A naplemente halvány fényében markáns arcvonású vámpír állt előtte – de ezt a vámpírt Skye jól ismerte.

A neve suttogásként hagyta el az ajkát:

– Balthazar.

Második fejezet

BALTHAZAR SKYE TIERNEY-T KERESTE. Lucasnak köszönhetően tudta, hogy a lány bajban van. De arra nem számított, hogy egyenesen egy másik vámpírba ütközik.

De az ellenfele sem, aki megkapta a magáét, akár tetszett neki, akár nem. Balthazar azon volt, hogy egy kicsit se tetsszen neki.

– Balthazar! – Skye szeme elkerekedett a rémülettől és a döbbenettől. – Mit keresel te itt?

– Pillanatnyilag? Szétrúgom ennek az ürgének a seggét. Maradj hátra, és húzz el innen, ha bírsz. – A lány szerencséjére tette, amire kérte, és elindult, hogy biztonságos távolba kerüljön. Így Balthazarnak nem kellett azzal vesződni, hogy őt védi, és koncentrálni arra, hogy a vámpír megbánja, hogy egyáltalán észébe jutott megtámadni egy védtelen lányt az erdőben.

Az ellenfele összeszedte magát, a becsapódástól épp csak megszédült kissé. Balthazar számított erre. Olyan gyorsan indult a férfi felé, ahogy csak tudott. Csak a meglepetés erejére számíthatott.

Ritkán ivott embervért, a másik pedig nyilvánvalóan rendszeresen, ráadásul valami azt súgta, hogy idősebb is nála. Erősebb. Nagyobb a hatalma.

A meglepetés bevált. Keményen nekirontott a vámpírnak, aki elterült a földön. Balthazar megragadott egy rövid ágat, amely karóként szolgálhatott. Bár nem szerette a saját fajtáját gyilkolni, és el is kerülte, ha csak lehetett, ám jelenleg az egyetlen másik lehetőség emberélet veszélyeztetett volna. Azt már nem! De amikor a feje fölé emelte a karót, és felkészült a végzetes csapásra, valami váratlan történt.

Felismerte a vámpírt.

– Lorenzo – mondta. Az ismeretségük csak újabb okot szolgáltatott a ledöfésére, de a döbbenet, mert a múltja legszörnyűbb pillanatával szembesült a személyében, kővé dermedtette. Ujjai görcsösen markolták a karót. – Hogy a pokolba kerülsz te ide?

– Ezt én is kérdezhetném tőled. – Lorenzo ugyanúgy megdöbben, mint ő. Ez a találkozás szörnyű véletlen volt, semmi több. A halhatatlanság növelni látszott a véletlenek valószínűségét. Ha megfelelő idő állt rendelkezésükre, a vámpírok útja előbb-utóbb elkerülhetetlenül keresztezte egymást – még az olyan vámpíroké is, akik a legkevésbé sem szerettek volna összefutni.

– Hagyd békén ezt a kislányt! Miért üldözöd?

– Mert ő ember, mi meg vámpírok vagyunk. Ez neked túl gyakran kimegy a fejedből. Most pedig kérdezd meg, amit igazán szeretnél tudni! – mondta Lorenzo. – Kérdezd meg, hogy Redgrave-vel jöttem-e!

Olyan negédesen ejtette ki a nevet, mintha az apja vagy a szeretője neve lett volna. Balthazar tudomása szerint a név viselője egy kicsit mindkettő volt számára. Az említésébe mindig beleborzongott – részben félelmében, részben a gyűlölelettől. *Redgrave*.

– Hol van? – kérdezte Balthazar szinte morogva.

– Nem elég közel, hogy végignézze, ahogy megöllek.

Az ütés Balthazar mellkasát érte. Lorenzo két kézzel, nyitott tenyérrel sújtott le, majdnem elegendő erővel ahhoz, hogy eltörje a bordáit. Balthazar hátrarepült, nem messzire, de Lorenzo kiszabadult. Egy pillanat múlva mindketten talpon voltak, és egymással szemben álltak. Balthazar kezében még ott volt a karó – ettől a pillanattól kezdve ennyi előnye volt.

Lorenzo de Aracena, a leendő költő és aljas ellenfél a tizenhatodik századi Spanyolországból. Többnyire hű volt a nemzőjéhez, Redgrave-hez – aki a legsötétebb vámpír volt, akit Balthazar valaha ismert, vagy ismerni remélt –, de éppoly gyakran bizonyult lázadónak. A nemzője időnként okot talált rá, hogy elzavarja, de Lorenzo végül mindig visszakullogott hozzá, mert szerette, ha valaki megmondta, mit csináljon, mit gondoljon, kit öljön meg. Mindig is valaki rabszolgája volt. Voltaképp a legtöbb vámpír így volt ezzel.

De nem Balthazar. Nem tudta, hogy elég erős-e Lorenzo legyőzéséhez, de abban egészen biztos volt, hogy megpróbálja.

– Magadnak akarod a lányt? – mosolygott rá Lorenzo szinte udvariasan. – Attól tartok, hogy ez lehetetlen.

– Nem lesz a tiéd – felelte Balthazar nyugodt hangon. De elbizonytalanodott. Furcsa volt, hogy Lorenzo pont Skye miatt száll szembe vele. Nekik kettőjüknek a pusztá viszontlátás is elegendő ok volt a harcra. De hogy Skye birtoklásáért harcoljanak? Ő csak egy kislány, csak egy taláalomra kiválasztott áldozat.

Vagy nem?

– Annyi lehetőség van! – szólt Lorenzo. – Annyi eshetőség! Mi nek pazarolnám őket egy veled vívott csatára?

És ezzel eltűnt. Mintha semmivé vált volna. Egynémely vámpír a kor előrehaladtával szert tett erre a képességre, de csak pár ezer év után. Lorenzo nem volt képes rá, egyszerűen csak hangtalanul elrohant az éjszakában. Balthazar sarkon fordult, és futásnak eredt Skye felé.

Nem tudta meg, mire készül a másik vámpír, csak azt, hogy semmi jóra – és hogy Skye-t meg kell védenie.

Balthazar megtalálta a lányt egy nagy, sötét ló – láthatóan a saját lova – társaságában. Skye az állat mellső lábainál térdelt. Lorenzót sehol sem látta, és az erdő csendes volt. A veszély pillanatnyilag elmúlt, de a lány ezt nem tudhatta.

– Jobban tetted volna, ha elfutsz – szólt.

– Ha te győzől, nem kellett volna menekülnöm. Ha veszítesz, akkor meg semmi értelme nem lett volna. Az a vámpír gyorsabb, mint én.

Tulajdonképpen így is volt. Balthazarnak tetszett, hogy a lány vész helyzetben is ennyire összeszedett.

– Megsérült a lovad?

– Azt hiszem, jól van. – Skye olyan megkönnyebbülten beszélt, mintha egy barátról, és nem egy állatról lenne szó. – De biztos akarok lenni benne... és úgy megijedtem, hogy nem tudom, ő reszket-e, vagy én.

– Hadd nézzem! – kérte Balthazar, és csettintett a nyelvével. Régi szokás volt ez, amit szinte el is felejtett, de még mindig működött a lovaknál. Eb hagyta, hogy Balthazar végigsimítsa a lábát. – Igazad van. Nem sérült meg. Csak megrémült.

Balthazar csak most nézte meg magának Skye-t igazán. Hosszú haja – sötétbarna, ha nem csal az emlékezete – szinte fekete volt a mélyülő éjszakában. A levegőt még kapkodta ugyan, de a történetek

ellenére meglepően gyorsan lehiggadt. Pedig sokkal rosszabbul is végződhetett volna. A lány arca kipirult a futástól.

– El kell mennünk innen – szólalt meg Skye. – Tudsz lovagolni?

– Jól jött, mielőtt feltalálták az autót.

– Ja, tényleg. Rendben. – Váratlanul érte Balthazar válasza. – Eb elbír kettőnket az istállóig. Gyere! – Skye felpillantott a sötétülő égre, mintha bármelyik pillanatban rávethetné magát egy újabb vámpír. Balthazar nem érzékelte mások jelenlétét a közelben, de úgy vélte, jó ötlet mielőbb eltűnni erről a helyről.

Amikor a lány nyeregbe szállt, Balthazar sem tévovázott. Skye amint elhelyezkedett, és Eb is stabilan állt, a kantárt a jobb kezében tartva lenyújtotta bal karját Balthazarnak. Annyira ura volt a lónak, hogy gond nélkül kivette a lábát a kengyelből, és az ember és állat közötti rejtélyes kommunikációnak köszönhetően nem bilent ki az egyensúlyából, miközben felsegítette Balthazart. A vámpír a kengyelbe lépett, és könnyedén fellendült a ló hátára Skye mögé – rég csinált ilyet, de az izmai még emlékeztek. Olyan közel ültek egymáshoz, hogy a combjuk és a válluk összesimult. Balthazar nem tehetett róla, de észrevette, milyen meleg a lány teste. És milyen szaporán ver a szíve.

– Kapaszkodj! – szólta Skye, visszalépett a kengyelbe, és átvette a parancsnokságot.

– Megvagyok.

Azzal a lány mozgásba lendítette a lovat, aki elindult velük a civilizáció felé. A biztonság felé – fogalmazott volna Balthazar, csak-hogy ebben nem volt egészen biztos.

Skye lélegzete kis párafelhőket képzett a csípős hidegben. Balthazaré nem.

Az istálló, mint kiderült, nem valami nagy üzleti vállalkozás volt, mint általában a huszonegyedik századi Amerikában, hanem egy kisebb, széles deszkákból készült épület nem messze a ház mögött. A világítás ugyan elektromos volt, nem pedig gyertyafény, de az izzók nagy, fekete lámpásokban égtek. A látvány régi, kellemes emlékeket ébresztett Balthazarban. A széna illata visszarepítette a múltba.

Ahogy közeledtek, Balthazar megkérdezte:

– A szüleid idekint vannak? El kell titkolnunk, hogy ki vagyok, mit keresek itt, vagy ilyesmi?

– Albanyben vannak. Érdekvédők, és épp az ügyüket tárgyalják, úgyszólván... Karácsony óta napi tíz percnél többet alig találkozunk.

– Az nem sok.

– Megvan rá az okuk. – Skye kedélyesen Balthazarra pillantott. – És miért ne mondanám el nekik az igazságot? Egy régi haver vagy a suliból, és meglátogattál.

– Tudnak az Evernightről? Hogy valójában micsoda?

– Nem mondtam el nekik. Gondoltam, inkább a saját iskolámban fejezném be az évet, mint egy elmeegógyintézetben. Bár sok különbséget nem látok – sóhajtott fel a lány.

– Van itthon valaki? Nővéred, bátyád nincs?

Skye megdermedt a kérdéstől, és tétovázott egy kicsit, mielőtt leszállt a lóról. Nem tudta, miért olyan érzékeny téma ez. Aztán kurtán így felelt:

– A bátyám tavaly meghalt. Egyedül vagyok.

– Sajnálom. Nem tudtam.

– Semmi baj. Egyedül vagyok, de tudok vigyázni magamra.

Nyilván nem akart erről beszélgetni, így aztán szóltalanul leszállt a lováról.

Balthazar bevezette Ebet a fűtött istállóba, és nekilátott lenyergelni. Egy másik hátas, egy pej kanca nyerítve üdvözölte őket odabent. Skye nem avatkozott közbe, csak figyelte, ahogy Balthazar lecsutakolja a lovat. Csak akkor kezdett beszélni, amikor megbizonyosodott róla, hogy a fiú tényleg ért a lovakhoz:

– Oké, szóval hogy kerültél az erdőbe csak úgy? Bajba jutottak után kutatsz, mint valami... *Vámpír-denevéremler*, vagy mi?

Balthazar elmosolyodott.

– Az jó lenne. Nem, Lucas mondta, hogy van egy kis gondod, és megkért, hogy nézzek be hozzád, hogy mi újság. Vámpírtámadásról mondjuk nem volt szó.

– Nem is volt. Mármostan. Csak megírtam Lucasnak a, a... – Láthatóan nehezen beszélt erről. – A látomásaimat. A halál-eseteket.

– Tehát még mindig tart. – Lucas mesélte, hogy Skye-t valami képp a hatalmukba kerítették a lidércek, de ahelyett, hogy kísértették volna, a lány egyfolytában gyilkosságokat látott élénk, részletgazdag víziók formájában. Legelőször is rá kellett jönniük, mi volt a látomások logikája. – Mostanában gyakrabban előfordulnak? Mikor? Éjszaka, nappal? Miután csinálsz valamit, vagy ha nem csinálsz valamit...?

Skye a fejét rázta. A lámpafényben vörösesen fénylett a haja. Balthazar eddig észre sem vette, de Skye feltűnően szép lány volt.

– Nem az a lényeg, hogy mit csinálok vagy mit nem, hanem az, hogy hol vagyok. Ha olyan helyen járok, ahol meghalt valaki, azt látom. De nem csak látom, hanem tudom, hogy mit éreztek. Az áldozat és a gyilkosa is, ha gyilkosság volt.

– Nem csak gyilkosságokat látsz? – A lidércek olyan emberek kísértetei, akik erőszakos halált haltak, és ha a lány másfajta haláleseteiket látott, akkor a lidérceknek semmi közük a vízióihoz.

– Néha igen. De van, hogy a halál csak... váratlan. Durva. Nem minden halál békés. – Skye összefonta a karját maga előtt, önkéntelenül védekező testtartást vett fel. – Az elsőt az Evernightből hazafelé láttam. Elakadtunk az autópályán, és miközben a dugóban álltunk, megláttam azt a balesetet... a következményét... és azt az összenyomorított holttestet... Azt hittem, biztos kezdek megbolondulni. Vagy hogy attól a sok furcsaságtól, ami az Evernightban történt velem, nem is tudom, nem vagyok egészen épelméjű. De amikor újra meg újra láttam a karambolt, néztem, ahogy az ember meghal, hallottam, még a szagokat is éreztem... Akkor tudtam, hogy valóság. – Skye megborzongott. – Tudtad, hogy a füstben érezni a vérszagot? Érezni.

– Tudtam. – Jobb, ha ebbe nem megy bele. – Szóval akkor vannak látomásaid, amikor egy hirtelen haláleset helyszínén jársz.

– Mintha a halottak fel akarnák hívni magukra a figyelmemet. Mintha azt akarnák, hogy éljem át, ami történt velük. Amikor megtörténik, alig tudok magamról, nem emlékszem, hol vagyok. Úgy kell felráznom magam belőle, de van, hogy nem sikerül. Tudsz valamit? Lucas azért küldött, mert tudsz valamit az ilyenről?

– Sajnos nem tudok. – Balthazar tovább tisztogatta Ebet. Már el is felejtette, hogy ez az egyszerű, monoton munka milyen sokat segít neki az összpontosításban. Autókkal foglalkozni szórakoztató, de a lóápoláshoz nem volt fogható. – Lucas és Bianca eljöttek volna, de mostanában sok bajuk van a Fekete Kereszttel.

– Fekete Kereszt?

– Ó! Elfelejtettem, hogy te nem tudsz róla. – Balthazarnak csak most jutott eszébe, hogy Skye még mindig kívülálló, már ami a természetfelettit illeti. Annak ellenére, amit látott és tett, az a világ egyelőre rejtély volt a lány számára. – A Fekete Kereszt vámpírva-dász szervezet. Ne aggódj, Bianca és Lucas jól vannak. De szeretnék volna, ha megtudom, mi történik veled, és hogy rendben vagy-e. Erre egy vámpír vadászik rád.

Skye a füle mögé igazította a haját. Nyilván erősen koncentrált, bár az információ nyomasztó lehetett. – Oké. A vámpírok ott vannak... mindenhol, ezek szerint. Nem csak az Evernightban.

– Nem csak az Evernightban. Sokunk nagyon keményen próbálkozik normális életet élni és boldogulni, de vannak veszélyes vámpírok is. És akibe ma este belebotlottál, Lorenzo... Hát ő nem egy életbiztosítás.

Nem egy életbiztosítás. Ez még óvatos megfogalmazás volt. De ha Balthazar elmondta volna a teljes igazságot, amit nem szeretett volna, hacsak nem feltétlenül szükséges, Skye csak pánikba esett volna. Főleg arra nem vágyott, hogy saját múltjának bonyolult labirintusába kelljen belépnie.

– Vissza fog jönni? – kérdezte a lány. – Vagy csak... véletlen volt?

– Nem tudom. – És Balthazarnak nem tetszett, hogy így van. – Pár napig itt maradok, hogy kiderítsem, biztosan eltűnt-e. Ne aggódj nagyon! De többé ne lovagolj egyedül az erdőben alkonyatkor, rendben?

– Nyugi. Nem igazán szeretném újra átélni. – Skye Balthazar szemébe nézett, de csak egy pillanatra, szinte szégyellősen. A fiú nem értette, miért, hiszen végül is már majdnem három éve ismerték egymást. Az igaz, hogy néhány szónál többet sosem beszéltek, de ő kölcsönkérte egyszer Skye történelemkönyvét a huszadik századról,

hogy legyen némi modern látásmódja, szóval nem voltak idegenek. A lány pedig mindig barátságos, nyílt teremtségek tűnt... talán még vakmerőnek is.

Amikor Skye megszólalt, Balthazar megértette a szégyellős pillantást:

– Jó, tudom a választ a kérdésre, de attól még fel kell tennem. Te... te vámpír vagy. Igaz?

– Igen. – Figyelmesen tanulmányozta a lány arcát, félelmet vagy undort keresve rajta, de Skye nem fordult el tőle. – Ez zavar téged?

– Valószínűleg nem annyira, mint kellene – nevetett magán a lány. – Már tudtam. Vagy legalábbis sejtettem. De azt hiszem, tőled is hallanom kellett.

Lehet, hogy Skye így már nem bízott benne, de Balthazar nem tudott neheztelni érte.

– Nem vadászom emberekre. Biztonságban vagy.

– Tudom. Ha eddig nem is tudtam, most már tudom.

– Ha bármit tudni szeretnél, megkérdezheted. Lehet, hogy nem tudom a választ, de ha igen, elmondom. Úgyhogy nem kell tovább tapogatóznod a sötétben.

– Oké. Jó tudni. – Amikor Skye végigsimított hosszú haján, Balthazar látta, hogy még mindig reszket kissé a keze. Bár bátran viselkedett, Lorenzo támadása megrázta a lányt.

A vámpír nagy kezét Skye vállára tette, és így szólt: – Figyelj csak! Menj be melegedni! Aludj egy jót, ha tudsz! Egész éjjel idekint leszek, holnap pedig mindent megbeszélünk.

– *Holnap* – fintorgott a lány. – Holnap lesz az első tanítási nap, egészen elfelejtettem. Vagyis eddig rettegettem tőle. De ez a vámpírtámadás egészen más megvilágításba helyezi.

– Annyira nem lesz rossz. És komolyan mondom, hogy ma éjjel nem kell félned. Nem fog zaklatni.

– Nem akarsz bejönni? A szüleim még órákig nem jönnek haza, úgyhogy nem tudják meg, és nem is érdekli őket. Meg itt elég hideg van.

– Idekintről jobban tudom őrizni a házat. Ne aggódj! A vámpírok nem érzik úgy a hideget, mind a halandók.

Skye felnézett rá, és az arca jobban elárulta a sebezhetőségét és a hálóját, mintha szavakba öntötte volna. Balthazart egy pillanatra hatalmába kerítette az oltalmazó ösztön. És valami más is...

Emberrel nem – gondolta. Régi szabálya volt ez.

– Köszönöm, hogy megmentettél – szólt a lány. – Már mondanom kellett volna.

– Ezért vagyok itt. – Balthazar tréfának szánta a választ, de jól esett ezt komolyan gondolnia. Mindenesetre ez jobb indok volt a létezésére, mint a többi.

+ + +

Kint maradt hát, és egy órán át figyelte a meleg fény négyszögét, amely Skye hálósobájának ablaka lehetett. A szülőknek nyoma sem volt, és ami még fontosabb: Lorenzónak sem.

Már vadásztak itt azelőtt – mondta magának Balthazar. Maga köré fonta a karját, fekete szövetkabátja megvédte a januári hidegtől. – *Legalább száz éve történt, de ettől még Lorenzo ismeri ezt a vidéket. Tehát könnyen lehet, hogy egyedül jött. Skye egyszerűen csak rossz helyen volt, rossz időben.*

Balthazarnak ez a magyarázat volt a legrokonszenvesebb, mert egyedül ez jelentette azt, hogy Skye már biztonságban van. Keresztülhúzta

Lorenzo számítását, és a vámpír tudta, hogy Balthazar a környéken van, és akadályozza a vadászatban. Máshová fog menni. A lány már nincs veszélyben.

De az is lehet, hogy nem lesz ilyen egyszerű.

Felnézett Skye ablakára, és megpillantotta a lány kecses, fürgé alakját. Még a vállára omló sűrű hajzuhatagot is ki tudta venni, és a látvány meglepően szívfájdító volt számára. Aztán épp amikor Balthazarnak kezdett lelkiismeret-furdalása támadni – mintha örökös helyett leskelődött volna –, Skye leoltotta a lámpát.

Balthazar érzékei azonnal készültségbe kapcsoltak. Ha Lorenzo visszatérne, most csapna le, amikor azt hiszi, meglepheti a lányt. Balthazar megkerülte a házat, amely egy nagy, modern épület volt a külvárosban, és figyelmesen hallgatózott. Nem csak a fülével, hanem minden érzékével, ami elárulhatta neki, ha vámpír van a közelben. Semmi.

Végül úgy döntött, megkockáztatja, hogy valami ennivalót szerezzen magának. Ugyan Skye – vagy bárki más, legyen az halandó vagy vámpír – jelenlétében nem mondta volna ki soha, de a vérző lány közelében megéhezett.

Mennyire gyűlölte ezt az érzést! Nézte a gyönyörű lányt, tetszett neki, segíteni akart, és mégsem tudta kiverni a fejéből, hogy voltaképpen zsákmánynak tekinthető.

Balthazar bement a telket szegélyező erdőbe, és beleszimatolt a téli levegőbe. Fenyő, por, madarak (leginkább baglyok és verebek, amelyeket nehéz elkapni és kevésbé élvezetesekek), a ló verejtké, Skye visszafogott parfümjének maradványa, de volt ott valami pézsmás, vadállatias illat... *ott*. Szarvas. És egészen közel.

Balthazar megéhezett. Belépett a fák közé, aztán futásnak eredt olyan halkán, ahogy csak tudott, hogy ne ijessze el a zsákmányt.

Már el is képzelte, ahogy a sűrű vér megtölti a száját, felforrósítja a bensőjét, és ismét megajándékozza az élet fakó árnyékával, ami után annyira vágyott...

De nem érezte a szarvas vérének szagát a testben, ahogyan ilyen távolságból már képes lett volna.

Megállt az éjszakai sötétben szinte láthatatlan állattól néhány méterre. A földön hevert, a nyaka természetellenes szögben állt a testéhez képest. Nem volt szívverése.

Balthazar a ragadozók természetes csalogodottságát legyőzve letérdelt az odalett zsákmány mellé, hogy megvizsgálja. Feltépték a torkát, valószínűleg már órákkal ezelőtt. Csak a nagy hideg miatt nem indult bomlásnak, így azt nem tudta kiszagolni. A testet minden csepp vér elhagyta.

Ahogy végigsimított a szarvas szőrén, harapások nyomait érezte: több tucat volt belőlük. Felfalták. Vámpírok. És a vért a harapásokon át itták ki. Szükségtelen volt feltépni az állat torkát, azt a gyilkos csak szórakozásból tette. Ahogy már oly sokszor.

Balthazar keze ökölbe szorult, amikor eszébe jutott a vámpír, aki ezt a törzset vezette, és akinek a jele ott hevert előtte a széttépett hús képében: *Redgrave*.

Itt van.

Harmadik fejezet

SKYE A MOBILTELEFONJA CSIPOGÁSÁRA ÉBREDT, ahogy szokott. Az viszont nagyon is szokatlan volt, hogy már abba is belefájdult az egész teste, ahogy megfordult, és kikapcsolta az ébresztőt. Kába agya először csak annyit fogott fel: *Nagyon hervadt vagyok.*

Aztán eszébe jutott, hogy miért, és a takarót magához szorítva szélsébesen felült az ágyon.

Mély lélegzetet vett, hogy az ereiben száguldó adrenalin ellenére megpróbáljon lehiggadni. A vámpír támadásának emléke szinte ugyanolyan nyugtalanító volt, mint maga a támadás. Tényleg megtörtént? És lehetséges, hogy Balthazar More valóban feltűnt, és megmentette őt? Ez közelebb állt a régi tanulószobai ábrándjaihoz, mint a valósághoz.

De a karján éktelenkedő karmolások és az izomfájdalmak nem hazudtak.

A mobiljára pillantott, és látta, hogy két új üzenete érkezett. Az egyik a legjobb evernighos barátnőjétől, Clementine Nicholstól jött,

akinek megírta a tegnapi örületet. A lány ezt írta: *Jó ég, komolyan? Vámpírok? Darby Glenben? Ezek mindenhol ott vannak? VIGYÁZZ MAGADRA! Balry mentőakciója nagyon izgi lehetett, de ne folyasd a nyáladat!*

Jellemző volt Clemre, hogy egyszerre képes halálkomolyan elővigyázatosságra inteni, és ugratni is, Balthazar iránti régi fellángolása miatt.

Skye nem ismerte fel a számot, amelyről a másik üzenet érkezett, de a szeme nagyra nyílt, amikor elolvasta.

Skye, nyomozgattam az éjjel. A vámpírok a városodban veszélyesebbek lehetnek, mint először hittem. Ne ess pánikba! Semmi okuk, hogy vadásszanak rád. De légy óvatos! Egy ideig a környéken maradj, hogy többet tudjak meg. Vigyázz magadra, és sok szerencsét az első napra!

Nos, néhány érdekes tény:

Ez Balthazar mobilszáma. (Szám mentése – rendben.)

Balthazar olyan pasi, aki még SMS-t is tökéletes helyesírással és központoszással ír, ami valami bizarr módon szexi. Ha már a helyesen használt vesszők is beindítják, Skye komoly bajban volt...

Az hagyján, hogy a vámpírtámadást nem csak képzelte, de ezek szerint egy egész invázióra kell számítania. Ez nem túl jó.

Balthazar viszont a közelben marad, de elég rémisztő okból – Skye-nak ettől nem szabadott volna kellemes borzongást éreznie.

Végül az utolsó és legnyomasztóbb tény: iskolába kellett mennie.

Felkelt, hogy összeszedje a ruhákat, amiket a kora reggeli istálló-takarításhoz elől hagyott – csakhogy nem voltak ott. Mostanában a szomszédjuk, Mrs. Lefler ganézta az istállót, cserébe pedig sokat lovagolhatott Eben. Múlt ősszel állapotok meg, amikor Skye összetört szívvel úgy döntött, hogy nem viteti magával a lovat az Evernight

istállójába, hanem itthon hagyja. Akkor úgy gondolta, hogy anya és apa talán vigaszt lelnek abban, hogy lovagolhatnak rajta.

Nos, végül egyáltalán nem így lett, és most ezt az egyszerű munkát is elveszítette – amely bár gusztustalan volt és fárasztó, de tizenkét éves kora óta kitöltötte a reggeleit. És amikor az ember már visszasírja a lószarlapátolást, az annak a lesújtó jele volt, hogy mennyire hiányzik neki egy kis szórakozás.

Skye felnyögött, és a fejére borította a párnáját. Inkább egy vámpírtámadás, mint a Darby Glen Gimnázium.

+ + +

Azt hitte, hogy az első Darby Glenben töltött nap rossz lesz. Kiderült, hogy túl optimistának bizonyult.

Egy lány (Kristin? Kirsten?) – akit még általánosból ismert úgyahogy – alig rápillantva megjegyezte:

– Nézzenek csak oda, valakit kirúgtak a felvágós iskolájából. Visszatértél a pórnéphez? Szívás.

– Az iskolám... leégett – felelte Skye, gondolván, hogy ez áll a legközelebb ahhoz, hogy „kísértetapokalipszis martaléka lett”, és így nem nézhetik bolondnak. De aztán – igaz, későn – rájött, hogy hiába szépítette a dolgot, attól a megállapítás többi része még igaznak tűnt – mintha lenézte volna az iskolát, és azokat, akik ide jártak. Vajon mindenki ezt hiszi? Valószínű.

Minden folyosón a végzős osztályok tablói lógtak, és Skye épp felnézett, amikor Dakota évfolyamának képei előtt ment el. A bátyja szmokingban volt, gyanútlanul vigyorgott a fotón. Annyi idős volt, mint most Skye. Most először gondolt bele, hogy végül öregebb lesz, mint Dakota, amikor meghalt.

(*Utolérlek!* – viccelt mindig a születésnapjain, amikor rövid időre csak három évvel volt fiatalabb négy helyett. – *Látod, hogy közeledek?* – De már nem volt vicces.)

Skye gyorsan félrenézett, és az agya mélyére űzte a gondolatot.

Egy alsó szekrényt fogott ki vacak zárral. Csodás. Miután vagy öt percig küzdött vele, feltépte, és bepakolta a könyveit, kivéve azokat, amik az első két órára kellettek. Felegyenesedve Craig Weatherst pillantotta meg.

Több mint két évig jártak, aztán a fiú három hónapja lekoptatta Skye-t.

Az új barátnője, Britnee Fong karolt belé.

Az, aki miatt dobta.

Skye-t mintha egy vödör hideg vízzel öntötték volna nyakon – egyszerre érezte magát ledöbbenve és megalázva, s ettől a két érzéstől földbe gyökerezett a lába. Craig eszméletlen jól nézett ki, mint mindig: magas, vékony, telt ajkak, szép szem és sötét bőr, mely melegen fénylett ki a bőrdzsekije alatt viselt fehér pulóverből. Minden porcikája ismerős volt Skye-nak – túl ismerős. Britnee lepte meg igazán, aki az után költözött a városba, hogy Skye-t felvették az Evernightra, és aki nek a Facebook-profilképein idegesítő módon a macskája szerepelt.

És Britnee még annál is helyesebb lány volt, mint Skye gondolta: stílusos, bohém ruhákat hordott, rövid haja tökéletes keretbe foglalta az arcát, és pont olyan vastag sarkú csizma volt a lábán, amilyenre Skye titkon hetek óta vágyott. Britnee kicsit teltebb volt, mint amilyennek Skye képzelte, de épp a megfelelő helyeken kerekedett – cici és popsi. Egy lány talán panaszkodna az efféle túlsúlyra, de egy fiú sosem fog.

A helyzet már akkor is épp elég kellemetlen lett volna, ha Skye le tudott volna lépni, mielőtt meglátják, de nem tudott. Craig

megtorpant, Britnee pedig zavartan felnézett rá, majd Skye-ra meredt:

– Óóó! – Mintha egyikük se számított volna rá, hogy ma a lány is itt lesz. Ez egyszer megszakadt a pletykalánc Darby Glenben.

Craig arcán a szokott helyes mosoly merev utánezata jelent meg.

– Skye. Szia!

– Szia! – Skye a csípőjének támasztotta a könyveit, és a távolba, a folyosó végébe nézett. Próbálta érthetően jelezni, hogy neki valahol máshol kellene lennie. Már mint bárhol máshol, csak nem itt.

– Khm, szia? Britnee vagyok? – Isteni. Britnee az a fajta lány volt, akinek minden egyes megnyilvánulása kérdő mondatként hatott. Ez egyértelműen bizonyította, hogy idegesítő és üresfejű. – Sok jól hallottam rólad?

Nahát, szóval Craig dicsérte a volt barátnőjét az új barátnőjének. Ez csúcs!

– Az jó. Viszlát később! – Skye elmasírozott mellettük, indult az első órájára, vagy legalábbis oda, ahol úgy vélte, az óra lesz. Részben harag, részben fájdalom kavargott benne, ami elnyomta a folyosó zaját.

Itt legalább biztonságban vagy – mondta magának, amikor eszébe jutott a tegnapi este, a hó és a vámpír furcsa mosolya, ahogy őt figyelte. Nem volt valami megnyugtató.

Az első órája gyarmati történelem volt, amin kötelező volt megjelenni. Próbált nem eltévedni az iskolában, de már az épület egyhangúsága is megdöbbenetett. Az Evernight Akadémia több száz éves kőfalai, ólomüveg ablakai, faragott lépcsőkörletai és boltíves mennyezete után Skye számára olyan ronda volt a Darby Glen Gimnázium, hogy elgondolkodott, vajon szándékosan, a tanulók büntetésére

tervezték-e ilyenre? Zsalukőből épült, a falakon se újnak, se jónak nem mondható falfestmények, a szekrényeknek betonszíne volt, s inkább illettek börtönbe, mint iskolába. Az álmennyezetten éles fényű neonok világítottak. Minden egyes részlet nyomasztó volt.

Amikor a szomszédos általános iskolába járt – egy ugyanilyen épületbe –, nem tűnt fel neki, hogy ilyen szörnyű ez a hely. De az Evernight után...

Egy kísértetek lakta iskola után? Ó, és vámpírok – emlékeztette magát Skye. – Hálás lehetnél egy kis átlagosságért, még ha unalmas is. Talán üdítő változatosságnak fogja tartani... egy idő után.

Az óra kezdete előtt néhány perccel Skye végre megtalálta a termet. Craig és Britnee már ott voltak, az első sorban ültek egymás mellett. Hát persze. Skye-nak sikerült elkerülni a szemkontaktust, miközben egy hátsó padhoz sietett.

Az előtte ülő hosszú göndör, vörös hajú lány hátrafordult, és azt suttofta:

– Helló. Mi ez a dráma?

– Tessék? – kérdezett vissza Skye.

– Te meg Craig és Britnee. Láttam a meccset a folyosón. Olyan volt, mint valami vadnyugati párbaj.

Ennek a lánynak aztán semmi köze nem volt hozzá, de ahogy leírta a történeteket, az akarata ellenére megmosolyogtatta egy kicsit Skye-t. Szüksége volt egy kis mosolyra. – Craiggel jártunk. Britnee miatt szakított velem. Azóta nem láttuk egymást, ennyi.

– Ó, akkor te vagy Skye – bólintott a lány, mintha elégedett lenne a megállapítással. A Darby Glen-i pletykamalom mégsem volt üzemen kívül. – Na, az én nevem Madison Findley. Csak tavaly nyáron költöztünk ide. Figyelj, ha kell valaki, aki elintézi az exedet, vagy azt a hájas tehenet, akivel jár, csak szólj!

Britnee nem volt tehén, Madison csak szerette volna, ha ő jobban érzi magát – gondolta Skye. És így is volt.

– Kösz.

Amikor a tanár belépett, elcsendesedett a terem. A férfi legalább két méter magas volt, és ránézésre közel ilyen széles. Rövid szakállától úgy tűnt, hogy az alsó állkapcsa előre áll, mint egy buldognak. Sötét szeme úgy pásztázta végig az osztályt, akár egy kommandós puskájának lézerrányzója.

Felírta a nevét a táblára: *STERLING LOVEJOY*.

Lovejoy olyan félelmetes jelenség volt, hogy senki nem mert nevetni a nevén. Még csak el sem vigyorodtak. Senki nem szerette volna, ha egy ilyen pasas SMS-ezésen kapja óra közben.

Ezzel elkezdődött a szokásos sivár, iskolai hülyeség, és Skye kissé megkönnyebbült. Különösen amikor kiderült, hogy a matekórán megjelentek közül senkit sem ismer, és hátul is van hely, ahol élvezheti a megnyugtató egyedülletet.

Oké, szóval Craig és Britnee is jártak gyarmati történelemre. Nem kellett melléjük ülnie, és már volt egy új barát, aki elvonta róla a figyelmét, úgyhogy ezzel nem volt baj. Lehet, hogy szerencséje van, és nem is lesz más közös órájuk. Némelyek a fejükbe vették, hogy Skye sznob, de gyorsan elfelejtik majd. Valószínűleg.

Mindenesetre a középiskola sem tart örökké. Néha úgy tűnt, de amikor végignézte, ahogy az előző iskolája a tűz martaléka lesz, Skye rájött, hogy milyen mulandó minden. Öt és fél hónap. Menni fog.

Ha nem támadják meg további vámpírok.

Amikor becsöngettek a harmadik órára, Skye megnézte az órarendjében, hogy mi következik: anatómia és szexuális felvilágosítás Loos tanárnővel. Skye kedvetlenül arra gondolt, hogy ő már kiművelte magát, ami a szexet illeti, nem mintha sokra ment volna vele, de

mindegy. Aztán belépett a terembe, és látta, hogy Craig is Britnee is ott vannak.

Fantasztikus. Szexuális felvilágosító óra, miközben nézheti, ahogy Craig, az egyetlen, akivel életében szeretkezett, Britnee-vel flörtöl, és vélhetőleg újabban vele szeretkezik.

De a legrosszabb még csak ezután következett.

– Érzékeny témát fogunk megtárgyalni – kezdte Loos tanárnő. Meglehetősen vonzó nő volt, legalábbis egy tanárhoz képest: szőke volt, és leopárdmintás szoknyát viselt. A tanári asztal szélére ült, mintha nem tudta volna, hogy a fiúk a lábát bámulják. – Egész évben tanítottalak benneteket, és tudom, hogy érettek vagytok. Úgyhogy számítok rá, hogy rendesen viselkedtek majd.

A takarító elszürkült arccal, zavaros pillantással belép. Valami szörnyűség fog történni, de ő még nem tudja. Azt hiszi, csak fáradt – belefáradt, hogy a hülyegyerekek után takarít, tologatja a partvist, és teljesen kimerült.

Hagyd abba! – mondta Skye magában. – *Nem valóság, tudod, hogy nem valóság!*

De a halál már körülvette.

Fájdalom vág végig a férfin, a mellkasából a lábáig hatol, végigfut a karján. Kiáltani akar, de a tüdeje nem fogadja be a levegőt. Fáj a fuldoklás. A szemében elpattannak az erek.

– Te, ott hátul! – Loos tanárnő Skye-ra meredt, aki rádöbbsent, hogy vele együtt az egész osztály őt nézi. Az íróasztalba kapaszkodott, mintha az valami mentőöv lenne a viharos tengeren. Még mindig a takarító agóniájának a hatása alatt volt. Látta a térdre borult férfit a tanárnő mögött. Ott volt, és mégsem. – Valami baj van?

Skye nagyot nyelt, és próbált a jelenre összpontosítani.

– Nincs, tanárnő.

A tanárnő összefonta maga előtt a karját, és sötétre festett ajkain mosoly játszott.

– Ha zavar a szex mint téma, óra után beszéljünk, oké? – Páran kuncogni kezdtek, Skye pedig fülig vörösödött. Nem tehetett róla, de úgy érezte, Loos inkább tréfát akart belőle űzni, mintsem segítséget nyújtani. Hát szép!

Azt is észrevette, hogy Craig lesütött szemmel bámul maga elé. Azt hiszi, hogy tönkretette Skye életét azzal, hogy mással jár?

És számított bármi is, miközben az a férfi az osztályterem padlóján haldoklott?

Skye szorosan behunyta a szemét, aztán kinyitotta. A takarító eltűnt. A halála nem telt sok időbe.

Ő viszont minden egyes alkalommal át fogja élni, amikor belép ide, vagyis minden délelőtt.

Az öt és fél hónap hirtelen hosszabbnak tűnt, mint valaha.

Loos tanárnő folytatta, Skye-t pedig a gondolatai messzire ragadták az iskolától, egészen hazáig, az istállóig. Láta maga előtt, hogy Balthazar az istálló lámpafényében áll. A fiú megvédte őt, amikor a legnagyobb szüksége volt rá. Skye képzelete még messzebbre szállt, vissza az Evernightba, amikor még azt hitte, többé-kevésbé normális iskolába jár, és a folyosón végigsétáló Balthazar volt a kedvenc látványossága. Egy másik, jobb életben, amelyben csak egy tizenéves lány volt.

Soha többé nem élheti át azokat a napokat.

+ + +

Amikor végre véget ért a tanítás, Skye úgy döntött, kihagyja az iskolabuszt, és gyalog megy haza. Átkozottul hideg volt – annyira, hogy amikor a száján át vett levegőt, a hideg belemart a torkába –, de nem

érdekelte. Ha buszozott volna, azzal csak a tanítási napot nyújtotta volna meg. Most pedig egyedül akart lenni.

Bár átfutott az agyán, hogy az egyedüllet egy olyan városban, amely esetleg tele van vámpírokkal, pont hogy ellentmond az óvatosságnak. Úgy döntött hát, hogy a hazavezető rövidebb út helyett – amely egy kanyargó földút volt –, inkább a hosszabbikon megy, a Garrett sugárúton. Ott nagy a forgalom, és lesznek biciklisek meg kocogók is, így csak lélekben lesz egyedül – és ez épp elég. Sokára ér majd haza, és egy hosszú, élvezetes estét tölthet majd a feje búbjáig betakarózva, s kisikíthatja magából élete leghosszabb huszonnégy órája alatt felgyülemlett feszültséget.

Ám a Garrett sugárút hosszabb volt, mint gondolta, és mire megpillantotta a házukat, az arca és az orra érzéketlenné vált a hidegtől.

Miért nem vettem tavaly nyáron egy kocsit? – gondolta, miközben hosszú, steppelt kabátjában az út mellett gyalogolt, zsebre dugott kézzel. Akkor jó indoknak tűnt, hogy csak egy tragacsot engedhetett volna meg magának, és azt nem vihette volna az Evernightba, ráadásul a szülei céloztak rá, hogy a ballagására kap egy jobb kocsit. De a mínusz tíz fokos hidegben Skye sokért nem adott volna egy működő fűtésű tragacsot.

Lehet, hogy meg kellett volna kérnem Balthazart, hogy vigyen haza. De van a vámpíroknak jogosítványuk?

Skye kezdett elmerülni egy butácska, de kellemes ábrándban: Balthazar hosszú, fekete kabátban, vagy valami hasonlóan Mr. Darcys cucuban, Eb hátán ülve várja őt a suli előtt, és Craig, Britnee meg mindenki más szeme láttára a kezét nyújtja neki. De ekkor megpillantotta az első kocogót – egy örültet, aki a hideg ellenére is futni járt. Intésre emelte a kezét, és meg is dermedt rögtön.

Nem kocogó közeledett.

Még ekkora távolságból is felismerte Lorenzót.

Negyedik Fejezet

A VÁMPÍROK NYOMÁT NEHÉZ KÖVETNI.

Balthazar könnyen megbékélt ezzel a ténnyel, mivel így őt is nehéz volt követni. Akár a Fekete Keresztet, akár zavarodott hűgát, Charityt kellett elkerülnie, tudta értékelni a képességét, hogy akkor tűnik el szem elől, amikor csak akar.

Amikor viszont ő volt, aki nyomok után kutatott, már nem találta olyan jó dolognak.

Egész nap az erdőt járta, hogy alaposan átkutassa elejtett állatok után. Az erdők még a legjobb időben is megőrzik a titkaikat, ilyen hidegben pedig a mély hó miatt meglátni és kiszagolni is nehéz volt a dögöket. Hosszú órákig fésülgette a bozótot és az ösvényeket, de Balthazar csak egyetlenegy újabb tetemet talált. Ezen is kegyetlen harapásnyomok ék-telenkedtek, de a torkát nem harapták el, tehát nem Redgrave áldozata volt. Balthazar úgy vélte, a róka úgy egy órája pusztulhatott el.

Lorenzo most maga van – gondolta. Bár Redgrave korábban járt itt, és valószínűleg nem egyedül: a törzse az évek során megsokasodott

és leapadt, néha öt-hat főre is lecsökkent a létszámuk, de időnként akár huszonötön is lehettek. Kivel fog még találkozni? Constantiával? Charityvel?

Ne gondoldj erre! Koncentrálj! Lorenzo egyedül volt, és most csak ez számított.

Balthazar közelebb hajolt a tetemhez, és mélyet lélegzett. Lorenzo szaga mélyen bevésődött Balthazar ragadozóagyába. Jó érzés volt ürügyet találni rá, hogy ismét vadászhasson, hogy átadhassa magát ennek az erőteljes ösztönnek.

Homlokráncolva nézte a talajt: a hótakaró itt túl foltos volt ahhoz, hogy Lorenzo lábnyomait követni tudja, de a szaga is elegendő volt. Balthazar elindult a csapáson, és amint megbizonyosodott arról, hogy jó nyomon jár, egyre gyorsabban és gyorsabban haladt. A szag felvezette egy dombra, egy emberek lakta hely felé. Itt az autók zaja is közelebből hallatszott, hangosabban, mint a szél zúgása a fák csupasz ágai között.

Balthazar a nyomot követve megkerülte a dombot, és amikor megpillantotta, mi rejtőzik mögötte, felszisszent: egy iskola volt az. A bejárat feletti felirat szerint a DARBY GLEN GIMNÁZIUM.

Skye iskolája. Lorenzo végül mégiscsak a lány után eredt.

Balthazar olyan gyorsan futott, ahogy csak bírta – gyorsabban, mint hogy halandónak nézhették volna, de ha meglátták is, a pokolba velük! Skye veszélyben volt, és már késő délutánra járt az idő, így a lány biztosan kijött már az iskolából.

Lehetséges volt, hogy buszra szállt, ahogy reggel is, amikor Balthazar a távolból figyelte? Remélte, hogy igen. Futott tovább, követte Lorenzo szagnyomát a forgalmas főúton. Balthazar eltökélte, hogy akkor is elkapja Lorenzót, ha nem talált rá Skye-ra.

De futás közben Skye szagát is megérezte.

Balthazar hirtelen látta maga előtt a földre omlott, vérző lányt, ahogy a rókát a hóban, és már a gondolattól is felfordult a gyomra. Az emberfeletti sebesség nem tűnt elég gyorsnak.

Lorenzo elkanyarodott a főútról, a szaga távolodott Skye nyomától, de ez egyáltalán nem vigasztalta Balthazart. Lorenzo csak azért nem követte tovább a lányt, hogy elé kerüljön, s közé és a biztonságos otthon közé állhasson. Balthazar csupán egy pillanatig tétovázott, aztán döntött, és Skye nyomát követte. Iszonyatosan szerette volna elkapni Lorenzót, de Skye épsége sokkal fontosabb volt.

Végül, ahogy futva bekanyarodott az úton, megpillantotta a lányt – élt, virult, állt a lábán, de az útját álló Lorenzóra meredt, aki közelebb volt hozzá, mint Balthazar bármelyikükhöz.

– Skye! – kiáltott fel, de ebben a pillanatban egy pótkocsis kamion zúgott el mellette, és a motor hangja elnyomta a hangját. Skye futásnak eredt, de nem az úton vagy Balthazar felé, hanem fel a dombra, egy épület irányába, amely szemre benzinkútnak tűnt, de teljesen elhagyatottnak is. A poros, kopott táblán a benzin ára kilencvenhét cent volt gallononként. Az ötlet nem volt jó. Egy nyilvános hely oltalmat nyújtott volna a lánynak, de egy üres épület nem menedék volt, hanem csapda.

Lorenzo utánairamodott. Csak a zsákmányt látta. Balthazar mindkettejüket üldözte, harag és harci düh ragadta el. Nagyon ritkán engedte át magát ilyen érzelmeknek, és most mégis olyan hevesen érezte őket, és olyan valódinak tűntek, mintha élne.

Az ajtót valószínűleg már évekkel ezelőtt felfeszítették a vandálok. Balthazar berohant a lány és Lorenzo után az épületbe. Az ajtó régi, rozsdás csengettyűje megszólalt. Skye a hátsó falnál állt, és nem tudott hová futni. Megpillantotta őt, és felkiáltott:

– Balthazar!

Lorenzo megpördült. A mosolya különösen fátyolos volt, mintha részeg volna, vagy kábult. – Még mindig őt véded – szólalt meg. – De már nem sokáig.

– Nem is kell túl sokáig. – Balthazar megragadta a legközelebbi tárgyat – az egykor rágcsálnivalók vagy motorolaj tárolására szolgáló, most üres alumíniumpolcot –, és előrelendítette. A polc másik vége Lorenzo oldalába csapódott, amitől a vámpír hátratántorodott.

Skye Balthazar felé fordult, de ő az ajtóra mutatott.

– Kifelé innen! Menj vissza az útra!

A lány nem vitatkozott, nem tévázott, csak az ajtóhoz rohant, ahogy Balthazar mondta. Hála istennek, volt ennyi esze.

Balthazar Lorenzo felé indult, de amaz már talpon volt, és az ütés, amit Balthazar az arcára irányzott, a levegőt érte. Lorenzo morogva hátralökte:

– Igenis magadnak akarod a lányt. Ismerd be!

Ez választ sem érdemelt. Balthazar végignézett az egykori benzinkút penészes álmennyezetén és a poros falakon. Kevés fegyverként használható tárgyat látott, karónak való fát pedig egyáltalán nem. A régi hűtőszekrény ajtajában azonban még volt üveg, és ugyan piszkos munkának ígérkezett vele lefejezni Lorenzót, Balthazar csínált már szörnyűbbet is.

– Kiisszuk minden vérét – mondta Lorenzo, és ez már nem pusztán gúnyolódás volt, hanem ígéret. – Semmi nem akadályozhatja meg, hogy újra megízleljem.

Balthazar csizmás lába a hűtőszekrény ajtajába vágódott. A legnagyobb üvegdarab kellett neki, ami nem esett ki a fémkeretből, és így jó lett volna fejszének, ha letéphette volna a szekrényről...

– Balthazar! – Skye futva esett be az ajtó csengettyűszava mellett. Hogy lehet ilyen ostoba, hogy két verekedő vámpír közé veti magát?

De ekkor Balthazar megpillantotta a lány mögött a három vámpírt. Kettejüket nem ismerte – ziláltak, fiatalok, gonoszak, szóval a szokásos –, de a legmagasabb, aki mögöttük haladt, fájdalmasan ismerős volt számára...

Lorenzo Balthazarra vetette magát, de ő kitért, és a rögtönzött fejszét kiszabadítva Skye felé futott. A másik három vámpír egyike épp időben lépett be az ajtón, hogy Balthazar gyorsan lenyisszantsa a fejét az üveggel. Skye felsikoltott – hát igen, ronda látvány volt, és a vámpír elég fiatal ahhoz, hogy hullaként zuhanjon a padlóra –, de a nagyobb baj az volt, hogy a nagy üvegcserep kiesett a fémkeretből, és szilánkokra tört a kövön. Ennyit a fejszéről.

Amikor a többi vámpír is belépett, megszólalt a csengő, Skye pedig hátrahúzta Balthazart. Mire az rájött volna, mire készül Skye, már a benzinkút irodafülkéjében voltak. A lány becsapta az ajtót, és elfordította a gombkilincset. A szánalmas zár nem ígérkezett kitarónak, de a semminél jobb volt. Akkora helyen álltak ketten, amely egy embernek is kevés lett volna, hogy kiegyenesedjék, nem beszélve kettőről. Balthazar a mellkasán érezte a rémült lány zihálását.

Az egyik vámpír a fülke üvegfalának rontott, és rájött, hogy az golyóálló. Balthazar a túlsó falnak feszítette a karját, és próbálta kitalálni, mihez kezdjen. Az épület olyan öreg és lepusztult volt, hogy a falat szinte puhának érezte a tenyere alatt. És hideg huzat is jött valahonnan.

A legmagasabb vámpír közelebb lépett, és Balthazar agya lefagyott egy pillanatra. Szinte anélkül, hogy tudott volna róla, azt sutogta:

– Constantia.

– Hello, kedvesem! Rég láttalak. – Constantia azt a hatalmat sugárzó, öntelt mosolyt villantotta fel, amelyet csakis Balthazarnak

tartogatott. Fényes, aranyszőke haja hosszú és egyenes volt mint mindig, és Balthazar valahogy elfelejtette, hogy milyen magas – legalább néhány centiméterrel magasabb volt nála. Constantiának még az egyszerű, szürke kabátban is döbbenetes alakja volt; úgy festett, akár egy bosszúálló germán istennő, hihetetlenül szép volt, de kérlelhetetlen. – Messzire és gyorsan futottál legutóbb, Balthazar. Most meg épp az utunkban állsz.

– Csapdába estünk? – suttogta Skye. – Csapdába ejtettem magunkat, igaz?

– Időt nyertél – felelte Balthazar. Nem volt hajlandó válaszolni Constantiának. Régi emlékek rémlettek fel neki az 1950-es évekből. Egy autószerelő műhelyben dolgozott egy ideig Montanában, leginkább kocsikat javított, de időnként benzinkutas volt. Ezen a töltőállomáson régi típusú benzinkutakat használtak, a kapcsolók még ott voltak a falon. Mivel nem számítógép vezérelte őket, hanem emberi erő, még működképesek lehettek.

Lehet, hogy még maradt egy kis benzingőz a tartályokban ennyi év után? Meg kellene tudni. Egy mozdulattal BE állásba fordította a karokat.

Constantia az ajtóba rúgott, az öreg fa meghajlott, és azonnal széthasadt. Még két rúgás és bent lesz.

– Takard el az arcodat! – szólt Balthazar Skye-hoz. – Áttöröm a falat.

– Mivel? – nézett körül Skye, a fiú pedig nem állta meg, hogy el ne mosolyodjon.

– Magammal.

Csak ne vasbeton legyen, csak ne vasbeton...

Teljes vámpírerejével a rothadó, huzatos falnak vetette magát, amelyet szerencsére nem erősítettek meg. Áttört. Átkozottul fáj,

de Balthazar kiszabadította magát a falon ütött résből. Skye azonnal követte, és a karja után kapott, amikor Balthazar eltántorgott a kiomlott faltól.

– Jönnék – mondta, miközben Balthazar a töltőállomás eleje felé húzta. Mögöttük megint megszólalt az ajtó csengője.

– Tudom. Futás.

A benzinkutak felé futottak, amikor egy autó állt meg ott – egy hosszú, ezüstsínű kocsi, amelyről lerítt a fényűzés. Egy Bentley lehetett. Balthazar sok vámpírt ismert, akik szeretik az efféle luxus-holmit, de jól tudta, hogy ebből ki fog kiszállni.

Redgrave egyenesedett fel az autó mellett. Aranyszőke haját hátrafésülve viselte, és majdnem ugyanolyan színű volt, mint tökéletes, napbarnított bőre. Teveszőr kabátját pontosan az ő karcsú, szögletes alakjára szabták, egyik csuklóján nagy aranyóra csillogott. Amikor megpillantotta Balthazart, mogyoróbarna szeme mohón, gonoszul csillant fel, ahogy aznap is, amikor először találkoztak. Balthazar utolsó halandó napjainak egyikén...

Skye gyorsabban vonszolta maga után előre. Legalább az egyikük figyelmét nem volt könnyű elterelni, gondolta Balthazar. Kikapta zsebéből régi öngyújtóját, fellobbantotta, és a régi töltőállomás előtt összegyűlt papírok és törmelék közé ejtette, majd leakasztott egy töltőpisztolyt a helyéről, és meghúzta a ravaszát.

– Mit csinálsz? – kiabált Skye. – Mennünk kell!

– Megyünk is. – Balthazar megragadta Skye kezét, és futott, ahogy csak bírta, maga után húzva a lányt, bár tudta, hogy szinte fáj, ha az embert ilyen sebességgel vonszolják. De az út szélére kellett érniük, mielőtt felrobban a kút.

A robbanás nekik csapódott, kőkemény, forró hóhullám sodorta le őket a lábukról, bele az út menti hótörleszbe. Balthazar látta,

ahogy fénylő lángfal emelkedik a benzinkút körül, és mélységes, leküzdhetetlen iszonyat lett úrrá rajta. Tűz – vámpírokra halálos, csak ez pusztíthatja el őt teljesen...

Csigavér. Egy hótortaszban fekszel. Csak azok a vámpírok fognak elégni, akik meg akartak ölni.

Gumicsikorgás hallatszott, és Skye a közeli útról lesodródó autó útjából Balthazar oldalához vetette magát. Az árokba fordult járműnek az egész motorháza meggyűrődött. A robbanás ijeszthette meg a sofőrt. Balthazar épp akkor pillantott a benzinkútra, hogy még látta Redgrave kocsiját elszáguldani a gyorsforgalmira.

Hát, nem sikerült kinyírni a mocskot, de legalább tudta, hogy a régi banda éppúgy fél a tűztől, mint ő. Skye pedig biztonságban van... egyelőre.

– Jól van? – kiáltott oda Skye az összetört kocsi vezetőjének, miközben odabotladozott hozzá a hóban. – Hahó!

Balthazar talpra állt, és követte a lányt. A kocsi sofőrje kábán ült, és a homlokából...

Vér. Sok vér. Balthazar megtorpant. Nem bízott magában egy ilyen könnyű préda közelében; nem olyan rég még harcolt, nem olyan rég még vadászott.

– Lovejoy tanár úr! – Skye kinyitotta a kocsi ajtaját, és a sebesült vállára tette a kezét. A férfi láthatóan túl gyenge volt, hogy válaszoljon. – Minden rendben, tanár úr. Máris hívom a mentőket. – Elővette a mobilját, és közben odaszólt Balthazarnak: – A történelemtanárom. Megsérült. Te jól vagy?

Vérszomjasan. Készen megvédeni Skye-t az ismeretlen veszélytől.

– Aha – felelte. – Jól vagyok.

Kimerülten, szédelegve térdelt le a hóba, és lehajtotta a fejét. Csak arra gondolt, hogy össze kell szednie magát. De a havon apró

vércseppek voltak – a balesetet szenvedett férfi vére. Lovejoy fejsebéből. Vagy Skye megvágott kezéből. A saját vére is lehetett, ha jobban megütötte magát, mint hitte.

És Balthazar egyszer csak képtelen lett ésszerűen gondolkodni. Az elméje egyetlenegy dologra összpontosított: vér.

Csak megízleli, csak egyetlen korty, és visszanyeri az erejét...

A havon vöröslő folthoz ért. A vér már kihűlt. De ő a szájához emelte a kezét – még a hideg vér is mennyei volt...

És megszűnt a világ.

A helyébe valami sokkal jobb került.